

CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

A GYERMEKEK NAGY BARÁTJA.

JAN WOLSKI

A „MESÉBŐL VALÓSÁG“ C. SZÖVETKEZETI REGÉNY SZERZŐJE.

1937. FEBRUÁR
20.

V. ÉVFOLYAM
6. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

Aki piszkos kézzel eszik,
Bizony gyakran halált vesz be,
Mert a koszos, fertős kézzől
Méreg mehet az ételbe!
De a szappan segít abban,
Hogy a kezem tiszta legyen!
Mosakodjál te is, gyermek!
S arról sohse feledkezz meg,
Hogy azok az eszesebbek,
A kik tiszta kézzel esznek.

Toborzó.

Közeledünk a téli toborzó verseny lezárásához. Most jó azoknak, akik nem sajnálták a fáradságot a toborzáshoz, mert reménykedhetnek, hogy valamit nyernek. Minden esetre a pár téglaszin fajgalambot az nyeri, aki legtöbbet toborzott. Még mindig lehet toborozni, mert, ha valaki nem is kapja az első díjat, más ajándékot még kaphat.

Ujabb toborzás: Páll Bandi, Mercurea-Ciuc: Orbán Lacit és Kalmár Tibit.

KIS HIREK.

Közelesen új folytatásos regény közlését kezdjük meg. *Horváth Sarolta* munkatársunk „*Szerencse fel*“ c. regényét. A munka a Zsilvölgyének érdekes, küzdelmes bányászvilágába viszi el az olvasót. S tudását sok olyan életismerettel gazdagítja, bővíti, amelyeket az iskolában soha sem tanulna meg. Amellett érdekes, változatos, az olvasó figyelmét mindvégig leköti.

„*Négylevelű lóhere*“ ifjú munkatársunk gr. Bélydy Margit kis regényének címe, amely az Uj Cimborá regénypályázatán feltűnést keltett, szerzőjének ifjú kora miatt. A bírálóbizottság örömmel látta meg az írói készségeket a kis műben, s annak a regényének adott kifejezést, hogy mód, eszköz és kedvező körülmények a továbbfejlődés útján szép sikereket ígérnek az ifjú szerzőnek.

Remélhetőleg az Uj Cimborá olvasóinak is alkalmuk lesz majd ezt a továbbfejlődést megfigyelni. A „*Négylevelű lóhere*“ kis folytatásokban meg fog jelenni az Uj Cimborában.

A „*Szivek dala*“ a címe Nemes Nagy Lajos és Márta szavalókórusra írt gyönyörű versének, amelyet az Uj Cimborá rövidesen közölni is fog. Előadásokra, vallásos estélyekre kiválóan alkalmas ez a vers. De, mint olvasmány is a legszebbek közül való a gyermekek számára.

Zizi kisasszony bemutatójára készülnek a Cluj-i kis cimborák. Már tanulgatják a szerepeket. Minden esetre, aki szeretne játszani ebben a mese-operettben Cluj-i kis cimboráink közül, az jöjjön be a szerkesztőségbe, míg ki nem osztják az összes szerepeket. A próbákra, melyeket szombaton délután 1/24-től tartanak, pontosan el kell járni, mert az indokolatlanul hiányzók szerepét másnak osztják ki.

A „*Meséből valóság*“ c. szövetkezeti gyermekregény rövidesen könyvalakban is megjelenik. Akinek nincs meg a múlt évi évfolyam, az gyűjtse a pénzét rá, hogy megszerezhesse ezt a szép és értékes könyvet magának.

De felhívjuk az iskolák figyelmét is a „*Meséből valóság*“ c. könyvre, amely nevelő hatásánál fogva a legjobb gyermekkönyvek közé sorozható.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Nagy mozgalom van ilyenkor az Uj Cimborá szerkesztőségében. Most rendezik a virágmagvakat. Hétfőn és pénteken bejönnek a kis cimborák is, ha már a leckéjüket megtanulták és segítenek ők tasakokat ragasztani, vagy töltögetni.

Az idén még többen kertészkedhetnek kis cimboráink közül, mint tavaly, mert még több magot tudunk szétküldeni, mint tavaly.

Az idén a következő virágok magvaiból van gyűjteményünk: ószi rózsa, szalvia, tátogó, cinia, hajnalka, lengyelke (kassai rózsa), pillangóvirág, mályvarózsa, estike, harangvirág, menyecskeszem, nefelejts, portulácska, százszorszép, petunia, kékbojt, verbéna, dohányvirág, törökszekfü, csillagvirág.

Lejobban szeretnénk, ha az iskolák is bekapcsolódnának a kertészkedési mozgalmunkba, mert így az egyes iskolákba járó kis cimboráink is részesülhetnének más gyermekek mellett virágmagvakban, míg egyenként küldve, olyan sok portó- és egyéb költség merülne fel, amellyel, hogy a virágmagvakat ajándékba küldjük, — amelyet az Uj Cimborá nem bírna meg.

(Folytatás a 64-ik oldalon.)

A gonosz macska.

*Galambjaimra, a kicsiny,
Szelidke madarakra
Egy gonosz cirmos rálesett.
S egyiket elragadta.
Úgy sir utána kis fia,
Pelyheske még a tolla —
Galamb-anyó is szomorúan
Gunnyaszt és úgy gyászolja.*

*A gonosz macska lent pedig
Jóllakva csak dorombol,
A galambduc felé sunyit
És új zsákmányra gondol.
— Megállj, te csuf, rabló cica,
Jön már kutyánk, a Láncos —
S ha utolér hegyes foga,
Tudom, többé nem lesz soha
Kedved galamb-lopáshoz!*

Krüzselyi Erzsébet.

Az ezüstcsengős fehér pónik.

Karesú fenyőóriások között régi kúria áll. Vastag falai, magas, zsindegyel fedett teteje, kicsi vasrácsos ablakai a letűnt időkre emlékeztetnek. Fehér ámbitusán nyáron át piros muskátli nyilik, mellette pedig sok színes mályvarózsa nyújtogatja virágokkal gazdagon megrakott szárait.

A fenyves mögött gyümölcsös terület, azon túl a rét, amit a nyughatatlan, szifaj Ót szel ketté s vad csörtetéssel száguld át rajta a gát felé.

Olyan szép, olyan regényes itt minden, hogy az idegen szinte önkénytelenül kérdi: „Ki lakik itt?”

Ki lakik itt? A kicsi fehér hajú Milka tánti, aki bár már a hetven felé közeledik, mégis olyan friss, mintha csak húsz éves lenne.

Valamikor maga vezette a gazdaságát. Nem nagy haszonnal. Megcsalták itt is, ott is, a vagyon egyre apadt s a még meglévő, most árendások dolgozzák, Milka tánti pedig egyedül él, még cselédet sem tart csak bejárónót, aki elvégzi dolgát s azzal haza megy.

Bár ő maga nem igen jár sehová, vendége azért nyáron át mindig akad. Különösen a rokon gyermekek, még pedig a kis fiúk látogatják nagy előszeretettel, mert olyan jó horgászati, meg faramászási lehetőség ritka helyen kínálkozik mint itt. Nem is szólva Milka tánti híres süteményeiről, birsalmasajtjáról, édes almájáról, ami már magában véve is, nagy csáberóval bír.

Hanem, amikor a Nemere megkezdi téli hangversenyét, nincs az a hatalom, ami ott tarthatna kicsit, vagy nagyot. Nem hiában! Furcsák ezek a hangversenyek nagyon.

Kezdi halkán, aztán mind jobban erősödik. Sír, jajgat, nyög, kútgémet nyikorgat, fenyőfát suhogtat, ablakot ráz, majd felkacag vadul...

Ezt a nem mindennapi hangjátékot külön kell megszokni s Milka tánti már megszokta. Úgy megszokta, hogy talán már el sem tudna lenni nélküle.

De azért jól tudja, hogy milyen borzasztó másoknak, csak egyetlen ilyen éjszaka is s nem haragszik, amikor vendégei rendre-rendre búcsút mondanak s ismét egyedül hagyják. Sokszor hívják: „Gyere Milka tánti velünk, töltsd nálunk a telet” — de ő tagadólag rázza fejét s titokzatosan mosolyog.

Ha azt kérdezik: „miért?” — Milka tánti még titokzatosabb lesz, mond is valamit, de mindenki megérzi, hogy az igazi okról nem akar beszélni.

Nem is tudja azt senki, csak a III-ik gimnázista Pista — Milka tánti kedvence — akinek egy szép nyári alkonyatkor Milka tánti maga mesélte el.

Egy kerti padon ültek. Pista hízelkedve simult Milka tántihoz: „Milka tánti ugye eljössz hozzánk a télen? Gyere el édes Milka tánti, meglátod milyen jó lesz” — kérlette s hogy Milka tánti egyre csak nemet intett, szinte pityergőre fogta a dolgot. Milka tántinak mindig mosolygó arca erre szokatlanul komoly lett, megsimogatta Pista szőke fejét, — ami úgy hasonlított valakiéhez — s szomorúan szólt: „Nem lehet Pistukám, én nem mehetek sehová. Várom az ezüstcsengős fehér pónikat.” Pista kérdőleg nézett Milka tántira: „Igen Pistukám, az ezüstcsengős fehér pónikat várom egyre” — ismételte Milka tánti s fátyolos szemmel, révedezően maga elé bámult, mintha a múltba nézne s mesélni kezdett. Hogy megértsd, mit mondtam, elmesélek neked egy régi történetet:

„Mint egy negyven évvel ezelőtt, boldog házaspár élt itt, rajongva szeretett gyermekükkel, a kicsi nyolc éves Pistukával együtt. De nemcsak a szülei szerették Pistukát, sze-

rette öt mindenki, aki megismerte. Jó szívvel kedvességével, csengő nevetésével mindenkit meghódított.

A kicsi falusi gyermekek meg el sem tudták képzelni az életet Pistuka nélkül. — Minden szabad idejükben vele voltak. Nyáron együtt horgásztak, fürödtek, télen pedig mikor az Oltot vastag jégtakaró fedte be, késő estig együtt koresolyáztak.

Egy fagyos téli éjjelen, idegen halászkok léket vágtak az Olt jegén, ami reggelre ismét befagyott, a szél havat szórt rá s mikor a zsibongó gyermekesereg délután végigsíklott jegén, nem sejtette, hogy lennt a halál leselkedik rájuk...

Egyszerre csak egy roppanás és egy sikoly hallatszott s eltűnt közülök Pistuka. A víz sekély volt, hamar kimászott, koresolyáját sietve oldta le s szaladt fel, ahogy csak a lába bírta, mégis mire felért, csontig fagyott rajta minden.

Édes anyja kétségbeesve vetkeztette le, hamnar ágyba dugta, de hiába volt minden. Estére forró láz verte ki kicsi testét. Orvosért siettek s azontul egyik orvos a másiknak adta a kilincset, az orvosságos üvegek egymásután sorakoztak az éjjeli-szekrényen, a jeges tömlő pedig egyetlen pillanatig sem került le Pistuka fejéről. Agyhártagyuladást kapott Pistuka...

Már tíz napja fekiült, mikor hirtelen felült s ágyaszélén virrasztó édes anyjának szólt, hogy hívja oda édes apját és akkor beszélni kezdett: „Én most elmegyek tőletek. Az angyalok karácsonykor két ezüstcsengős fehér pónit és egy kis fehér szánt kaptak Jézuskától s nincs kocsisuk még most sem, pedig sokat jártak utána. Az előbb engem hívtak, azt mondták látták a nyáron, amint a pónikat hajtottam, ügyes kocsis lennék,

menjek el. Én eligérkeztem s azt mondtam, megyek azonnal, csak még nektek szólok.“

Pistuka édes anyja hangosan felzokogott s Pistuka csodálkozva kérdezte: „Anyus, miért sírsz?! Ne sírj, ott nekem nagyon jó dolgom lesz s majd értetek is az ezüstcsengős fehér pónikkal, meg a fehér szánnal fogok jönni. Az angyalkák bizonyosan ide kölesönzik nekem.

Azzal Pistuka ismét lefeküdt, mosolygott s behunyta a szemét... Örökre...

Néhány szomorú év telt el azután s egy télen Pistuka édes apja is beteg lett. Az orvos azt mondta nincs semmi komoly baj, egy kis hűlés csupán, csakhogy épen ágyban kell maradni egy pár napig.

Eltelt a pár nap, el még több is, de Pistuka édes apja csak nem kelt föl s egy este így szólt feleségéhez: „Hallod? az ezüstcsengők csilingelnek! Eljött a mi kicsi Pistukánk értem! Pistuka édes anyja fehérre váltan állt meg, mert neki is úgy rémlett, mintha halanán. Önkénytelenül az ablak felé fordult, ahol abban a pillanatban valami fehér vilant meg s tűnt el ismét. Hirtelen a beteg ágyához sietett, de az már halott volt.

Azóta Pistuka édes anyja egyedül éli napjait s minden télen várja, egyre várja, hogy majd csak eljön érte is Pistuka az ezüstcsengős fehér pónikkal s a kicsi fehér szánnal.

Azért nem megy el hazulról soha, nehogy Pistuka olyankor jöjjön, amikor ő nincs itthon s nála nélkül forduljon vissza az angyalok országába.“

Milka tánti elhallgatott, Pista pedig megértette, hogy miért nem mehet Milka tánti télen sem el innen.

Nem mehet, mert várja az ezüstcsengős pónikat.

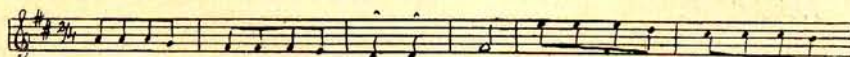
Dávid Gabriella.

Daloljatok kis cimborák.

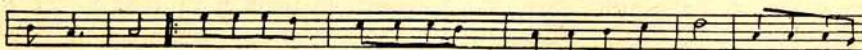
A dalban nagy erő van. A dalos jókedvvel végzett munka csak fél olyan nehéz, s a dal az ének örömlőnket magasra emeli.

Tanuljátok meg szép régi mű- és népdalainkat. Ime itt is közlünk egy népdalt Deák Sándor Sävädísla gyűjteményéből:

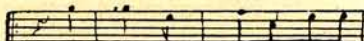
Tizenhárom fodor van a szoknyámon...

Ti-zen-há-rom fo-dor, van a szok-nyá - mon, Azt gon-dol-tam férj-hez me-gyek

a nyá - ron. De már lá-tom sem-mi-sem-mi sem lesz be-lő - le, Ti-zen-ket-tőt

le - vá - ga - tok be - lő - le.

Nagyapó névünnepén.

Virágos most a mi kedvünk:
Ma van drága napja,
Hogy nagyapó a dik
Névünnepét tartja.

Örömmadár énekel most
A mi kis szívünkben,
Nagyapónkat ünnepelve
Szerető körünkben.

Unokáid hálát adnak
Égi jó Atyánknak,
Hogy kezével védte, óvta
A mi nagyapánkat.

Nyujtsa is meg drága élted
Legvégső határig!
Ezt kívánják, jó nagyapó,
Néked unokáid.

Földes Zoltán.

Jan Wolski levele az Uj Cimborához.

Befejeződött a „Meséből valóság“ c. regényünk. Reméljük azonban, hogy azok a baráti szálak, amelyek a mi gyermekeink és a regény nagynevű szerzője között szövődtek — nem szakadnak meg a regény befejezésével. Ellenkezőleg tovább is megtartjuk egymást jó emlékünkből.

Adja Isten, hogy azok a gyönyörű szövötkézetek, amelyeket a szerző kis regényében minden nemzet, minden gyermekének írt, jó talajt kapjanak a mi Transilvániai gyermekeink lelkében is, szökkenjenek szárba, virágozzanak ki s munkálják az ország sorsában való jobbrafordulást.

Hogy Jan Wolski jó barátja a gyermekeknek, s nektek is transilvániai gyermekek, mutatja az alábbi levél, melyet Jan Wolski a regény befejezésekor a „Meséből valóság“ fordítójának: Kormos Jenőnek írt, amelyet alant adunk közre.

Kedves Kollégám!

Mély meghatottsággal vettem kezembe az Uj Cimborá magyar gyermekújság minden egyes számát, melyben „Meséből valóság“ című regényem az Ön fordításában megjelent. Kis regényemet ezeltől tizenhárom évvel írtam az egész világ gyermekeinek, az emberiség jövőjébe vetett hittel, mert a gyermekek alkotják a nemzetek lét-alapját.

Hogyan is vehetném kezembe megindulás nélkül az „Uj Cimborá“ példányait, mikor tudom, hogy egész szívemet és lelkemet betöltő hitemet, a mi akaratunk és erőnk biztos győzelmét hirdetik.

Az elvadult szenvedélyek, melyek manapság csaknem az egész világot uralják, bizonyára csak átmeneti jelenségek. Így a lelkeket bilincsben tartó vadságnak csakhamar el kell tűnnie. Hiszem, hogy végül a mi szövötkézetű igazságunk, a mi szövötkézetű akaratunk és a mi szövötkézetű erőnk fog győzedelmeskedni a világ zürzavarán.

Engedje meg, kedves Kollégám, hogy ismételtén hálás köszönetet mondjak azért, hogy az egész világ gyermekei iránti nagy szeretettel meg-

írott munkámat olyan őszinte lelkesedéssel ültette át nemzete szép nyelvére. És egyben kérem, adja át szíves üdvözetem és köszönetem mindazoknak, akik regényem magyar fordításának megjelentetésében segítségére voltak, meg az én Uj Cimboráimnak, kikből, remélem, lelkes harcosai lesznek a mi szép és hasznos szövötkézetű eszméinknek.

Meleg kézzel köszönti hálás lengyel barátja:

JAN WOLSKI.

Dr. Kopasz kalandjai.

8. Írta és rajzolta: Nagy Kató.

Estefelé felváltották őreit s ugyanakkor edénycsörömpölés is hallatszott. Dr. Kopasz szájában összefutott a nyál, az előre érezhető illatok után legalább is csirkepecsenyére gondolt, amikor megjelent a vacsora s ő felkiáltott a borzalomtól: sült gilisztát kapott vacsorára, Kétségbeesetten tiltakozott, de semmi sem használt, hamarosan a szájába tömték az első gilisztát. Dr. Kopasz rekedten felordított s kiköpte a gilisztát. Erre aztán szörnyen megdühödött az örök kapitánya, hogy a fogoly így megveti az ő nemzeti eledelüket s kiadta a parancsot az öröknek, szállítsák át a foglyot a Tudós Társaság ülésére,

Brazília érdekes természetvilága.

Írta: Teleky Dezső.

2.

Élénkszínű butorfák. Erdő, amelyben soha sincs lombárnyék. Miből lesz a kaucuk és a gummi? Nagyon édes és illatos gyümölcsök, illat nélküli rózsza és szegfű. A világ legnagyobb virága. Rovar- és húsevő növények.

Brázá portugál nyelven parazsat jelent. Egy fának is *brázá* a neve, mivel törzse olyan égő piros színű, mint a parázs. Brazília ettől a vörös színű fától nyerte a nevét.

Brazília növényvilága olyan gazdag, hogy majdnem kimeríthetetlen. Óserdeinek fái között nagyon sok az értékes butorfa, melyeknek héjalatti részei rózsaszín, lila, fekete, fehér, arany-sárga, égővörös vagy kékes színekben pompáznak. Tömör fájukat, ha simára kidolgozzák, a csiszolt márvánnyal vetekednek. A *vasfa* koromfekete és olyan kemény, hogy még az acélbalta is kicsorbul a törzsén.

Az *eukaliptusfa*, melynek őshazája Ausztrália, Braziliában is feltalálható. Arról nevezetes, hogy leveleinek mindig csak az élet fordítja a nap felé és nem a lapját. Így védekezik a forró napsugár ellen, aminek következtében a fa lombárnyékot sohasem vet. Végigsétálhatunk a terjedelmes eukaliptus-erdőkön keresztül a napnak bármelyik órájában, hűvös árnyékot nem élvezhetünk.

Braziliának egyik legértékesebb fája a *gaucso*, amelynek nedvéből készül a gummi és a kaucuk.

A *gaucsofa* törzsébe a munkások hármas V alakot metszenek, amelynek alsó csúcsát egy vízszintes vonallal összekötik, ilyenformán: VVV. A vízszintes vonal két végére egy-egy bádogcsuprot kötnek, amelybe a metszésből felülről lecsurgó tejszerű nedv belefolyik. A csuprokból a nedvet nagyobb edényekbe vagy hordókba gyűjtik, ahol melegítéssel, köpüléssel, vagy ecetnek hozzákeverésével, esetleg füstöléssel a fehérszínű folyékony gummit megolvastják és megsűritik. A megalvadt gummifolyadékot gépek segítségével ruggyantának vagy kaucuknak dolgozzák fel. Egy munkás naponként 60—80 *gaucsofából* tud nedvet kicsatornázni. Mivel a világpiacra nagyon sok gummira és kaucukra van szükség, különösen mióta az autóközlekedés a föld minden részében elterjedt, Braziliának keleti partvidékein (Bahia, Pernambuco, Maranhao stb.) óriási területeket fásítanak be *gaucsóval*. Kaucukból gombokat, fésűt, késnyelet, vonalzót, edényeket, hangszereket, orvosi műszereket készítenek.

Az őserdőkben a narancs, a banán, az ananász, a szentjánoskenyérfa s a kókuszfa vadon

terem. A *narancs* itt mézédés, a *banán* gerezdes fürtje gyakran megnő egy méter hosszúra, melyen a borsóhüvelyhez hasonló, sárgaszínű, kásás banánokból 60—80 gyümölcse is lóg több füzében, sűrűn egymás mellett. A banánt sütvé szokták enni. A *kókuszdió* hasonlít egy óriási mogyoróhoz, melynek bele édes, tejszerű nedvvel van tele. Ha a kókusz héját megfúrjuk, kicsordul a pompás tejlé. A pikkélyes héju *ananász* íze a dinnyéhez hasonló.

Braziliának néhány száz olyan gyümölcse van, amilyen Európában még hírből sem ismeretes. Ezek a gyümölcsök többnyire nagyon aromások és édesek. Például a *marakaju*, ez a tyúktojás alakú gyümölcs, a cukornál is sokkal édeesebb. A *cereja* hasonlít a naspolyához. Kicsiny almaalakú gyümölcse rikitóan piros, mint a cseresznyéé, de annyira illatos és édeskesen fanyar, hogy inkább fűszernek alkalmas, mint közönséges élvezetre. A kókuszpálmának fiatal hajtásait megfőzik, s úgy fogyasztják, mint nálunk a spárgát. A gyümölcserés ideje Braziliában szeptembertől márciusig tart. Itt ugyanis a nyár közepe a mi telünk közepével esik össze. A narancs és banánligetek Braziliában olyan közönségesek, mint hazánkban a szilvás- vagy gyümölcsös-kertek.

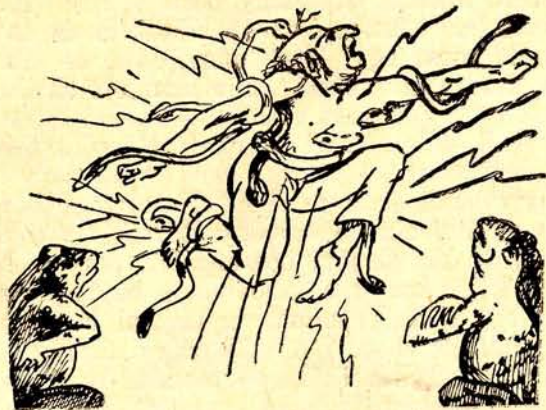
A virágok közt szokatlan nagyságú a *hókirályné*, mely a rózsának egyik fajtája. Virágának színe fehér, de nincs semmi illata. Éppen ilyen illat nélküli virág a braziliai óriásszegfű. Annál bódítóbb illata van a narancsvirágnak, a jázminnak és a primaverának. Estefelé és egész éjjel olyan erősen ontják ki magukból az illatot, hogy attól az ember könnyen fejfájást kaphat. Virágzásuk ideje november hónap. A primavera arról nevezetes, hogy bokrain a virágok a fehér-től a sötétliláig vegyesen mindenféle színárnyalatban láthatók. Az égő dohány füstjének hatására azonban mindjárt megzöldülnek. Illata hasonló az ibolya és a vanília vegyes illatához.

A földkerekség legnagyobb virága a *Victoria regia* (Viktoria királyné), mely a vizirózsa családjához tartozik, s Braziliának nagyobb folyóiban, különösen az Amazon folyamban százával fordul elő. Virágja hihetetlen nagyra megnő. Bizony sem gomblyukba, sem kalapunkba nem tűzhetjük, mert átmérője eléri a 3—4 métert is. 60—70 óriási sziromból és mintegy 150—200 porzóból áll *boglárkához* hasonló virága, melynek illata szintén erős. Levelei tüskések, hogy a halak rágása ellen védve legyenek. A levél nyele hajókötél vastagságú és rendkívül szívós. A *Victoria regia* kinyíláskor fehér, de már másnap halvány rózsaszínűvé válik, mindjárt utána herava-

dozni kezd. Fonnyadt állapotban a víz alá bukik, s ott a vízben érleli magvait. Hazánk tavaiban is előfordulnak a Victoria régiához hasonló *tavirózsák*, csakhogy ezeknek a virága gyermekfej-nél nagyobbra nem nő.

Brazília sajtáságos növényei közé tartoznak még azok a virágok, melyek rovarokat, sőt húst is esznek. Ilyen többek közt a *floripao*, melynek 10—15 centiméter hosszú sárgás-fehér csipkés-szélű virágkelyhe csak akkor csukódik be, ha már több rovar szállott reá. Hasonló ehhez a *légycsapó*, valamint egy harangvirág alakú rovarfogó, melynek mozgó fedele van, amilyen a pipa kupakja. Mihelyt valami légyféle jut a virág tászkájába, a fedél azonnal rácsapódik. Ezek a növények illatjukkal, élénk színükkel vagy édeskés nedvükkel csalják magukhoz, a szárnyas rovarokat. Kelyhük belseje többnyire ragadós. Szirmuk roppant érzékeny, ezért csukódik be a kehely, ha a rovar rátelepszik. Az elzárt állatocska két ségbeesetten vergődik börtönében, mire a virág mirigyeiből olyan erős savat bocsát ki, mely a rovar testét folyékonyvá változtatja. Ezt azután a virág felszíva, megemésztí. Mikor a rovar elfogyasztása megtörtént, a kehely ismét szétnyílik, s várja az új zsákmányt. Ha a kelyhébe darabka húst teszünk, a növény ezt is a leirt módon megemésztí. — Romániában és Magyarországon is vannak kisebb rovarfogó növények. Ilyen a *hizóka* s legközönségesebb a *harmatfű*.

Dr. Kopasz kalandjai. 9.

A békatudósok már összegyülekezve várták a gyűlés fénypontjának megérkezését, (ez a fénypont persze dr. Kopasz volt). A társaság kíváncsian, brekegve vette körül az áldozatot s a kísérletezések megint elülről kezdődtek. Áramot vezettek testébe, majd, hogy testének ruganyosságát is kipróbálják, kígyókat eresztettek rá. Az undok hüllők reátekeredtek karjaira, lábaira és csipték, marták a szegény tudóst. Amikor aztán halálra fáradtan lerogyott, a kísérlet is véget ért s őt visszaszállították a börtönébe.

A három gidó.

(Torna-mese.)

F. László Marcella.

Kenyeret ment keresni az öreg kecske. De a fiainak szigorúan meghagyta, hogy a háztól messze el ne menjenek.

Alig, hogy az öreg kecske kitette a lábát, a kis gidók játszani kezdtek. *Láncba fogóztak. Lánc* lánc eszterlánc, ez a híres kecske tánc — mondogatták a kis gidók. Közbe *jobbra ugráltak, majd balra* ugráltak, aztán egyszer kétszer *végigfutottak a szobában. Megálltak, nagyot fújtak*, s mindenféle érdekes játéknak neki fogtak. Előbb *köszönüséit* játszottak. Csupa kacagás volt az egész játék. Aztán *huszárosdit* játszottak. A legnagyobb kecskegidó volt a kapitány. *Egy, kettő! egy, kettő! igazodj! előre indulj* — mondta katonásan. — *Törzshajlítás jobbra, törzshajlítás balra, egy, kettő, három, négy*, kicsi gidó fürge légy, *jobbra át szaporán*, mozogjon a kéz, kar, váll! Már ez igazán pompás játék volt.

— Tudjátok mit? — szólalt meg ekkor a legkisebb gidó. Rendezzünk versenyfutást. Ki ér ki hamarabb a rétre. Meg is indultak. Egyszerre értek ki. Akkor látják, hogy a réten a patak mellett egy hosszulábu gólyamadár áll-dogál, *féllábon*. Kigyóra lesett meg békára. A kis gidók most a gólyát kezdték *utánozni. Féllábra* álltak, a gólya mozgatta szárnyait, ők is úgy tettek. Persze ők nem tudtak repülni olyan jól. De azért *gyakorolták magukat* benne. *Megmegálltak, meg újra repültek*. A gólya a *vízbe mártotta csőrét*, ők is úgy tettek. Ha a *ballábuk elfáradt, jobb lábra* álltak, *repültek, megint békára vadásztak*. Ekkor egy kövér dongó került a golyó orra elé. Az *hamm! bekapta, megint jött egy dongó*, annak is utána kapott. — Hát mi mit kapunk be? néztek egymásra szomorúan a gidók. Egy szítakötő repült keresztül a réten felettük, ők hát az után kapkodtak. Persze, a kis szöcske ügyesebb volt és elrepült.

A réten sok virág nyílt. — *Szedjünk virágot!* — mondták a kis gidók. A patak partján nyíltak a legszebbek, hát gyorsan oda-iramodtak. *Szedték a virágot, egyre szedték*, már volt egy jó csomó, de még *mindig szedték. Közbe egy kicsit pihentek, hosszan léleg-zettek, majd újra szedték a virágot*. Ekkor morgást hallanak a hátuk mögöl: *Brum! brum! brum!* egy rettentő *nagy medve igyekezett feléjük*. Megijedtek a kis gidók. Még a foguk is vacogott. — *Fussurk!* kiáltották el magukat rémülten. *Futottak*. Meg nem álltak hazáig. Csak mikor az ajtót jól bezárták, *lélegzettek fel boldogan, egyszer, kétszer, háromszor: hál Istennek!* csakhogy baj nélkül hazaérkeztek.

Gyémántok és békák.

— Angol mese. —

Nagy erdő mélyén, kicsi kunyhóban élt egyszer egy öregasszony. Egyetlen gyermeke volt, egy lánya, akit nagyon kényeztetett. Megengedte neki, hogy folyton cicomázza magát, mint egy úrhölgy s lopja a napot a faluban. Egy rokon leány is élt velük, akinek nem volt otthona, sem apja, sem anyja, hogy vigyázza rá s szeresse. A kegyetlen asszony a ház minden dolgát a szegény leánnyal végeztette. Soha egy jó szót nem szólt hozzá s alig adott neki annyi ruhát, hogy ne fázék. De szegény Rózsika igen nemesszívű volt és jámbor s nehéz sorsát szeliden viselte. Az öregasszony leánya pedig olyan durva és rosszelkű volt, hogy az emberek Csalánnak csúfolták. — Egy napon Csalán épen öltözködött, hogy a vásárba menjen s az öregasszony azt parancsolta Rózsikának, vegye a korsót és töltsse meg az erdei kútnál. „Mert” — mondta — „egy olyan földhözragadt teremtés, mint te, nem mehet mezítláb a vásárba az én leányommal.” Könnyesepp szaladt végig Rózsika arcán e barátságatlan szavakra, de nem szólt semmit. Vette a korsót s indult, hogy teljesítse a nagynénje parancsát. Amikor a kúthoz ért, megtöltötte a korsót s leült pihenni egy fa alá. Csendesesen sírdogált és azt kívánta, bár volna édesanyja, aki szeresse őt, amikor egy hang így szólt hozzá: „Édes leánykám, adnál-e egy korty vizet egy szegény asszonynak?” Felnézett és egy nagyon szegény öreg néni állott mellette. „Szívesen anyókám”, mondta a leány kedvesen. „Hadd emeljem fel a korsót, mert nehéz, ha tele van.” Felemelte a korsót, hogy az öregasszony ihassék. „Köszönöm”, mondta az asszony, miután ivott. „Te nagyon kedvesen beszélsz. Megajándékozlak. Valahányszor beszélsz, szórjanak ajkaid gyémántot, rózsát, gyöngyöt.” Ezeket mondta s hirtelen eltűnt.

Rózsikát nagyon meglepték ezek a szavak és lassan, elgondolkozva mendegélt haza felé korsójával. — Nagynénje az ajtóban fogadta s kezdte szidni, amiért elkésett. — „Bocsánatot kérek nénikém” — mondta a leány szeliden s amint beszélt gyémánteső hullott ajkairól. „Ah, mi ez?” Kiáltotta a vénasszony, miközben szedegette a gyémántokat. „Valódi csillogó gyémántok! Honnan valók Rózsika?” „Ajkaimról” — mondta szegény Rózsika egy kicsit ijedten, de egyre szórva, amint beszélt. Nagynénje

igen elesodálkozott. Rózsika beszélt most neki az öregasszonyról az erdőben s az ajándékról, amit kapott, folyton gyémántot s igaz gyöngyöt hullatva, míg egy egész kis halom gyűlt, mit nagynénje mohón kapkodott fel. Másnap küldte leányát, menjen s töltsse meg a korsót a kútnál, figyelmeztetve őt, hogy legyen nagyon barátságos ahhoz az öregasszonyhoz, aki vizet fog kérni. De Csalán épen rossz kedvében volt és ilyenkor minden parancsnak az ellenkezőjét tette. Előbb nem akart menni, de anyja unszolására elindult. Épen, mikor megtöltötte a korsót, egy nagyon szegény asszony jött arra s egy korty vizért koldult. Csalán nagyon bosszús volt, amiért a kútra kellett jönnie s mint minden rosszul nevelt gyermek, durván felelt. „Ha vizet akarsz, meríts magadnak” mondta élesen, „nem azért jöttem, hogy koldusoknak szolgáltak.” „Te nagyon durva, rosszleány vagy” — mondta az öregasszony, „valahányszor beszélsz, vipera és varangyosbéka hulljon ajkaidról.” Így szólva, eltűnt. Csalán nem hitt szavainak. Vette korsóját s mérgesen ment haza felé. Anyja a pitvarban várta s messziről kiáltotta: „Nos, kedvesem, láttad-e az öregasszonyt?” „Igen anyám”, felelte Csalán, „egy nyomorult vén teremtés.” Amint beszélt, ajkáról egy nagy béka s egy vipera ugrott le. „Ah, mi ez?” Kiáltotta az anya. Csalán most egy kissé megijedve és dühösen kezdte elbeszélni, mit mondott az öregasszony, s folyvást viperák és békák hulltak ajkairól. „Ezt az az átkozott Rózsika tette” — ordította a haragra gerjedt asszony — „kegyetlenül elverem érte.” Futott egy botért s épen ütni akarta szegény Rózsikát, aki térdénállva könyörgött bocsánatért, amikor hirtelen köd támadt a szobában s benne megjelent egy nő, gyémánt csillaggal homlokán, jogarral kezében. A Tündérkirálynő volt. „Ne bántsd Rózsikát” — mondta parancsoló hangon. „Semmi rosszat sem tett. Rosszul nevelt leányod maga okozta sorsát. Magammal viszem Rózsikát, kedves emberek közé, akik gondoskodásukért jutalmul kapják a kinsét, ami ajkairól hull. Mikor leányod megtanul illedelmesen beszélni, megszüntetem a varázst s nem fog ajkairól béka hullani. De jól jegyezd meg, durcás és illetlen szavak, amik az ajkát elhagyják, olyan csúfak, mint a békák és viperák, míg a szíves és kedves szavak többet érnek minden rózsánál és gyémántnál.”

Fordította: Cselényi Béla.

A kis gazdasszony.

Könnyű dolga lesz ma
édes Anyukának:
lánya, a kis Klára
beállott kuktának.

Habot ver, diót tör,
ide-oda szalad;
csakugy ég a munka
két kis keze alatt.

Ő keni a lekvárt
a rácsos tésztára,
meg lesz elégedve
tudom — Bandi bátyja.

Bim-bam... szól a harang:
terítsünk ebédre!
Apa is megjött már
Klári örömére.

Mindenkinek izlik
a sok finom falat,
a kis gazdasszonyra
üritnek poharat.

L. Ady Mariska.

Dr. Kopasz kalandjai.

10.

Ebben az időben az óriásbékák hatalmas királya, XXVII-ik Brekekex súlyos beteg lett. A nagy királynak mindkét lába tövig megmevedett. Az izmos lábak, amelyekkel annak idején nagyokat szökdelve vezette rohamra népét a majmok ellen, a hős király most ernyedten és bénán csüggtek alá. Nosza, konziliumra gyűltek nyomban a doktorok és hosszszas brekegés után nagy elhatározásra jutottak.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő.

Kilencedik lecke. — Noua leciono.

Kérdő mondatok. — Demandaj frazoj.

A ĉu szócskával kérdezzünk és rendesen a mondat elejére tesszük. Megfelel a magyar -e? vajjon?-nak.

Ĉu vi amas vian patron? = Szereted-e apádat?

Ĉu li ŝatas la pomon? = Vajjon szereti-e (ő) az almát?

De ha a mondatban kérdőnévmás van, akkor a ĉu szócskát nem használjuk. Tehát: Kiu kantas? = Ki énekel? — Kion vi skribis? = Mit írt ön? — Kiujn fruktojn vi ŝatas? = Milyen gyümölcsöket szeret (kedvel) ön?

Utóképzők. — Sufiksoj.

Az -ul képző valamilyen személynek a tulajdonságát vagy minőségét fejezi ki.

avara = fősvény	avarulo = fősvény
juna == fiatal	junulo = ifjú
scienco = tudomány	scienculo = tudós
bela = szép	belulino = szép nő, szépség

Tél.

A hó befujta az utakat,
S örülten vágta a szél.
A naptól nem látunk sugarat,
Mert viharáival megjött a tél.

Csendesen hullnak a hópihéek,
Ezüstbe borítva a tájakat.
És az ágak mind jobban roskadnak,
Az ezüst hópelyhek alatt.

Csizék Nelly.

Találos kérdések.

Kiáltja az egy lábú: Gyere ki, te két lábú,
mert megesz a négy lábú! Mi az?
(Káposzta, kecske és a gazda.)

Kerek, de nem alma, piros, de nem rózsa,
rétes, de nem béles, kósoltam, nem édes. Mi az?
(Hagyma.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Bemutakozó.

Már régen készülök én is a bemutatkozással. Nevem *Klein Aranka* IV. el. oszt. tanuló vagyok. Clujon lakunk. Magyarul irni olvasni az Uj Cimborából tanultam meg. Olvasni már tudok, helyesen irni bizony még nem nagyon. De remélem, hogy *türelemmel és szorgalommal* azt is megtanulom. Az Uj Cimborát nagyon szeretem. — Minden kis cimborát szeretettel köszöntök.

*

Kedves szerkesztő néni!

Elolvastam a postát és köszönettel fogadom az üzenetet. Hogy a traktoraim mit csinálnak? Ezekben az időkben a szántást és vetést végzik. A nagy körút óta ezek a gépek készültek: egy 70 cm. hosszú cséplőgép, egy 50 cm. hosszú cséplőgép és egy traktor, amelyeknek a rajzát is küldöm.

Ezeket persze én rajzoltam. A jövődöbéli gépeim pedig, amelyeket terveztem a következők: egy lokomobil, egy lánchajtású magánjáró, 4 drb. cséplőgép, aratógép, vetőgép és egy eke.

A november elsei számban olvastam „Az első gimnázista” című cikkben, hogy az első gimnázista lenézi az „Uj Cimborát”. Én azonban nagyon szeretem, járatom és dicsérem.

Nem írok többet, mert azt hiszem, hogy már elég lesz.

A cimborá szerető barátja:

Albert Pali, I. g. o. t.

*

Drága Marcella néni!

Én is olvasom az Uj Cimborát, I. osztályu tanuló vagyok és nem tudom még az összes nagy betűket.

Bejöttem a városba. Ma délután voltam nagyapóval sétálni, nagyon várom az Uj Cimborát.

Kezit csókolom

Zoltán Levente, I. el. ot.

Ez a kis cimborá teljesen egyedül írta ezt a levelet, annyira egyedül, hogy a szülei még nem is tudtak a levélről, csak mikor a kicsi el akarta küldeni. Úgyes legényke vagy Zoltán Levente, megérdemled, hogy megdícsérjünk.

Melyik állat milyen nyomokat hagy a hóban?

Tudóka Ferkó találós kérdésére a következők feleltek meg helyesen: (Uj Cimborá 1937. évi 4-ik szám):

A kis erdő alján a *nyullal* egyidőben *borz* futott el.

Tg. Săcuesc.

Szöts Huba Levente, III. g. ot.

*

A nyulnyomokkal a *borz* nyomai keveredtek össze.

Brasov.

Szántó Dénes, IV. g. ot.

*

A kerek erdő szélén a *nyullal* együtt a *borz* is futott.

Arad.

Szabó Klára, III. g. ot.

*

Én úgy gondolom, hogy a *borz* nyomait látta Tudóka Ferkó az erdő szélén.

Cluj.

Weiss Juci, IV. el. ot.

No kis cimborák a kérdésre jói megfeleltek, Tudóka Ferkó bizonyára meg lesz veletek elégedve.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Szöcs Mihályné. A tornamesék iránt érdeklődik. Egyet már közöltünk az ujévi számban. Ezek a gyermekek otthoni tornáztatására is nagyon jók. Lehetőség szerint máskor is közlünk. — *Szabó Dénes IV. g. o. t.* Te az esperantó iskola miatt várod nehezen az Ujságot. Tanulod szorgalmasan az esperantót, — mert szeretnél egy japán fiuval levelezni. Csak tanuld szorgalmasan ezt a nyelvet, — a vágyad még beteljesülhet. — *Xantus Lajos.* A 340 Lei beérkezett. A 10% jutalékot javára írta a kiadóhivatal. — *Dénes Zoltán, Magdus és Sárrika.* Olvastam a postaszelvényre írt pár sort. De ám én ezzel nem elégszem meg, egy szép bemutatkozó levelet várok tőletek. — *Horváth Rózi.* Előfizetésed beérkezett. — *Bereczky Margitka.* A te leveled is már régen várom. — *Tuzson Anna.* Minden számot pontosan elküldünk. Megérkeznek-e? — *Adorjáni Zoltán.* A lapot beindítottuk. Kapja-e rendesen? — *Dobay Milike.* Ej, be régen láttam Milikém a postában a leveledet! — *Steiner Libor.* A te bemutatkozó leveled is késik. Ugyan mi lehet az oka? — *Gecző Gituli és Bandi.* Már régebb idő óta járattjátok az Uj Cimborát, de még egyszer sem irtatok. Azt hiszem, hogy a bátorság hiányzik nálatok, ezért késett eddig a leveletek. Jól mondtam-e? — *Jánossy Zoltán.* Érdeklődése jól esett lapunk iránt. A megrendelésnek már eleget is tett a kiadóhivatal. — *Bányai Cunika III. el. o. t.* Uj kis cimboránk vagy Cunika. Szeretettel fogadlak kis olvasóim közé. Ird meg majd, melyik mese, vagy vers tetszett neked eddig a legjobban az Uj Cimborából? — *Amaji el. isk. növendékei.* Nagy volt a szomorúság, amikor a tanító néni azt mondta, hogy be kell szüntetni az Uj Cimborát, mert nincs rá pénz. Erre ti törni kezdtétek a buksitokat. Azután összebeszéltetek az iskolában. Azóta minden gyermek 1—1 lejt hoz fel havonta s most már olyan erősek vagytok, hogy magatok is tudjátok járattni az ujságot. Lám, kis szövetkezők ti is rájöttetek, hogy a szövetkezésben van az erő. Most már akár két ujságot is járathatnátok. Példát vehetnek rólatok az összes országbeli iskolás gyermekek. — *Szöcs Lajos III. g. o. t.* Látom szabad idődben meg-megnézegeted az Uj Cimborát. Különösen a rejtvény-rovat érdekel. Az uj megfejtést be is küldted. — *Ullmann Ági IV. el. o. t.* Valóban mindig vártam a leveled Ágikám. Minden kis cimborá egyszer bemutatkozik a többi kis cimborának, hogy vegyenek tudomást róla: ime ő is az Uj Cimborá olvasótáborához tartozik. Nos, te most küldted el a bemutatkozó-leveled. A rejtvényt küld csak be mindig, ha megfejted. Ird majd máskor is. — *Tanka Gejza IV. el. o. t.* Küldöd a 4-ik szám megfejtését. De nemcsak a megfejtésen törted a fejed, hanem egy ujat is szerkesztettél. Látszik, hogy nemcsak a nyakad tartozékaként viseled azt a kis koponyát, hanem gondolkozásra is felhasználod! Ezt már szeretem! —

Bándy Csaba IV. el. o. t. No tg.-sácuešc-i kis cimborák ti sem akartok hátrább maradni a többieknel a rejtvényfejtésben. A 4-ik szám rejtvénymegfejtését te is beküldted. — *Jakab Ilonka III. el. o. t.* Szép, rendesen irtál Ilonkám, azonban máskor tintával írj, mert a ceruzás írás már pár hónap mulva elmosódik. Már pedig az Uj Cimborá megőrzi minden kis olvasónk levelét, hogy lássák tiz-husz év mulva is, hogy a mostani gyerekek, hogy fogalmaztak s tudták-e a helyesírást! Ugy bizony! Látom Ilonkám te is a buzgó rejtvényfejtők közé tartozol, a megfejtést most is beküldted. — *Derecskey Sándor I. g. o. t.* Még mióta gimnázista vagy ez az első leveled. Pedig máskor gyakrabban irtál Sándor cimborá! Hát öcséd, hogy van? S édesanyád? Édesapád meggyógyult-e? — *Reiff Jancsi III. g. o. t.* A karácsonyi szüenidő alatt otthon voltál s mivel öcséd is irt, felhasználad az alkalmat, te is irtál a levélben. Először is bocsánatot kérsz, hogy nem irtál eddig, pedig a lap már régtől fogva jár. Mindenesetre én már előbb is vártam a bemutatkozó-leveled. De lám, ami késik — nem mulik. Végre mégis csak irtál. Nem, én nem felejtettem el, emlékszem reád, amint váltál a folyósón bennünket a róm. kath. főgimnáziumban. Volt még egy pár uj cimborá rajtad kívül az iskolában. Remélem azok is kitartanak az Uj Cimborá mellett? A megfejtésed részt vesz a sorsoláson. Az uj rejtvényeket majd a rovatvezető bírálja felül. — *Reiff Pisti V. el. o. t.* Első leveledből, amely egyszersmind bemutatkozó is — sok mindent megtudtam. Így, hogy Jancsi cimboránknak vagy az öccse, V-ik elemibe jársz. Kiténő korcsolya- és rödlipályátok van. Az idén alaposan ki is használtátok a telet. A karácsony nagyon jól telt el. Sok ajándékot kaptatok. Karácsony előtt szép pásztorjátékot tanultatok be s te voltál a Benjamin. Felvételt is készítettek az előadásról. A képen az első sorban jobboldalon vagy te. Egész jól meg lehetett ismerni. Január 31-én nagy gyermekbál volt, amelyen te voltál a primás. Ez már igazán nagy hivatal volt! Uj rejtvényed a rovatvezető vette át. — *Soós Nusika I. el. o. t., Koncz Rózsika VII. el. o. t., Bene Ibolya V. el. o. t., Cseterki Lajos VII. el. o. t.* A Horváth Sarolta néni iskolájába jártok, amint látom a tanító néninek szófogadó, szorgalmas tanítványai vagytok. *Soós Nusika.* Nagyon örültél az előbbi üzenetnek. Azóta megtanultad a nagybetűket is. Nagyon helyes! A levelet mindig tintával kell írni! *Koncz Rózsika.* Mindig nagyon nehezen várjátok az ujságot. Négyen vagytok testvérek: Margit, Rebeka, Miklós és te. A rejtvénymegfejtést te is beküldted. *Bene Ibolya.* Olvastátok az üzenetet az Uj Cimborából és nagyon örültetek a hirnek, hogy lesz nálatok is mesedélután. Megfejtésed a sorsoláson résztvesz. *Cseterki Lajos.* Tetszik neked a sok szép mese az Uj Cimborából. El is olvasod őket az utolsó betűig. Küldöd a megfejtést. Irjátok máskor is.

Téli időben, süvítő szélben.

L. M.

Téli időben, süvítő szélben,
Erdei fák közt sötét éjfélen,
Tán gonosz boszorka gubbaszt a fán?
Vagy, hogy egy bus vén varju az tán?
Az! Egy kopott fázó árva madár,
Nem ad neki magot kint a határ.

Tünődik busan tünt nyár felett.
Ember is róla megfélekedzett.
Igaz — a kedvét ő sem kereste,
De bus is most e magános este.
S tudja, már érti mért ez árvaság;
Nem kaphat semmit, ki semmit sem ad...

FEJTÖRŐ

1. Betűrejtvény.

S S

2. Névrejtvény.

R G
A V
V Á
G R

Megfejtési határidő: 1937. március hó 5.
A megfejtők között jutalomkönyvet sorsolunk ki.

Kertészkedjünk kis cimborák.

(Folytatás az 54-ik oldalról.)

A tavaszi veteményezéssel kapcsolatban fel kell világosítanunk benneteket kis cimborák, hogy a virágmagvakat különféle időben kell vetni, — eszerint különféle időben esik a virágzásuk is. Ezenkívül vannak olyan virágok, amelyeket az idén vetünk el és csak jövőre nyílnak. Azért nem szabad türelmetlenkedni és a kedvünket elveszíteni, ha egy-egy virágunk az idén nem is nyílik. Lám mire tanít bennünket a virág: türelmre. Ideges, nyugtalan természetű gyermekek számára nincs is hasznosabb foglalkozás a kertészkedésnél.

A legtöbb örömet persze az egynyáriak szerzik, mert ezeknek a virágaiban már július-augusztus hónapokban gyönyörködhetünk. Az idén a szétküldésnél lehetőleg ráírjuk a tasakokra, hogy az illető virág egynyári-e, vagy évelő.

A fenti magvak közül egynyáriak: a viola, az őszirózsa, szalvia, tátogó, cinia, hajnalka, lengyelke, pillangóvirág, mályvárózsa, estike, portulácska, petunia, kékbojt, verbéna, dohányvirág, — évelők: harangvirág, nefelejts, százszorszép, törökszekfü, csillagvirág.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Folytatjuk kinek mikor jár le az előfizetése.

Opfermann Eliz 1936 okt. 1-ig, Porzsoló Viktor 1936 okt. 1-ig, Ref. elemi iskola 1937 ápr. 1-ig, Ref. tanítóképző 1937 ápr. 1-ig, Rom. kath. elemi iskola 1936 jul. 1-ig, Sipos Attila 1936 okt. 1-ig, Stefán Sárika és Józsika 1937 ápr. 1-ig, Sujánszky Józsika 1936 jul. 1-ig, Szabó Gyöngyi 1936 okt. 1-ig, Szabó Ildikó 1936 okt. 1-ig, Székely Jánoska 1936 okt. 1-ig, Szilágyi Erzsébet és Dezső 1937 febr. 1-ig, Székelyhidi Bébi 1937 szept. 1-ig, Tellár László 1937 jan. 1-ig, Tomai Béla 1936 aug. 1-ig, Tóth Gyuri és Ilike 1936 okt. 1-ig, Tökés Sanyika 1936 okt. 1-ig, Török Évi 1937 jan. 1-ig, Viski Ildikó 1937 jan. 1-ig.

Alba-Iulia. Bartha Jenőke előfizetése rendezve van 1936 márc. 1-ig, Bitay Ilike 1936 okt. 1-ig, Blank Ervin 1936 okt. 1-ig, Deutsch Judit 1937 ápr. 1-ig, Domjansitz Ibolya 1937 jan. 1-ig, Glück Marianne 1936 jan. 1-ig, Ivánovics Mária 1935 jan. 1-ig, Kelemen Gyula 1935 szept. 1-ig, Keresztes András 1936 jul. 1-ig, Laub Andriška 1937 jan. 1-ig, László Kálmán 1936 okt. 1-ig, László Mária Máttyás Gyula és Sándor 1936 okt. 1-ig, Rudolf Valentin 1937 ápr. 1-ig, Szász Árpád 1936 jul. 1-ig, Török Feri 1936 jul. 1-ig, Treitel Ottó és Iván 1937 ápr. 1-ig.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.